

ת"פ 15344/11/17 - מדינת ישראל נגד י"א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 15344-11-17 מדינת ישראל נ' י"א

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי
נגד
י"א
הנאשם:
ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן - שניתנה במסגרת הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמות לעניין העונש - בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בת זוג)**, לפי הוראות סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ואיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.
2. הנאשם, יליד שנת 1967 (בן 52 שנים כיום), נשוי למתלוננת מזה שנים ארוכות ולהם שני ילדים משותפים. בני המשפחה מתגוררים יחדיו בדירה בחולון (להלן - הדירה). הנאשם הואשם, בכתב האישום המקורי, בשני אישומים שעניינם בשני אירועים של תקיפת המתלוננת ואיומים עליה, בשניהם לאחר ששתה משקאות אלכוהוליים. במסגרת הדיונים המקדמיים כפר הנאשם במיוחס לו והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפני (ר' בפרוטוקול עמ' 2 שורה 8 ואילך). ואולם, עובר לשמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון דיוני, שבמסגרתו תוקן כתב האישום באופן שנמחק ממנו האישום הראשון (כך נותר בכתב האישום אירוע תקיפה אחד בלבד).
3. על-פי האמור בעובדות האישום השני, שנותר בכתב האישום המתוקן, ביום 01.11.17 בשעה 20:00 לערך שהה הנאשם בדירה, תחת השפעת אלכוהול. הנאשם איים על המתלוננת בכך שאמר לה כי בכוונתו להרוג את בני המשפחה. בהמשך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בפניה באמצעות בקבוק, המשיך לאיים עליה באומרו "יא זונה זה הסוף שלך", המשיך להכותה בפניה והכניס את אצבעותיו לתוך עינה. כתוצאה ממעשים אלה נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות המטומה סביב עינה השמאלית ונפיחות במצחה.
4. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ועל יסוד הודייתו זו הורשע בעבירות שבהן הואשם, כאמור בפסקה 1 דלעיל. הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין העונש, הגם שהסכימו לבקש להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן. נוכח העובדה שנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן חמישה חודשים, שהוא בר הפעלה בתיק זה (ר' גזר הדין בת"פ 42923-04-12 **מדינת ישראל נ' י"א**, מיום

12.03.14. להלן - התיק הקודם), ביקשו הצדדים לקבל את התייחסות שירות המבחן גם לסוגיה זו.

ב. תסקירי שירות המבחן:

5. בית המשפט נעתר לבקשת הצדדים והורה על עריכת תסקיר שירות מבחן. יוטעם בהקשר זה, כי מדובר בנאשם המוכר היטב לשירות המבחן, הן מהליכי מעצרו בתיק הנוכחי והן מהתיק הקודם. בתסקיר שהוכן (מיום 03.03.19) עמד שירות המבחן על נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, יליד סוריה שעלה ארצה בגיל 27 (בשנת 1994) עם חלק מבני משפחתו (אביו נפטר עוד בטרם העלייה). הנאשם תיאר טראומות אותן עבר עקב ניסיונותיו לעלות ארצה, שכללו שהייה בבתי כלא בסוריה ובטורקיה. לאחר עלייתו עבד הנאשם מספר שנים, אך הפסיק לעבוד על רקע בעיות בריאותיות ונפשיות שונות, שבעטיין אף הוכר כזכאי לקצבת נכות.
6. הנאשם ער להשפעות צריכת אלכוהול על התנהלותו. עם זאת, הוא ממשיך בצריכת סמים (מסוג קנאביס) באופן יומיומי. לטענתו, הקנאביס משמש עבורו כתרופה המסייעת לו לאכול, מקלה על כאביו הפיזיים ומשפרת את מצב רוחו. הנאשם טען בפני שירות המבחן כי הוא אינו רואה בעייתיות בשימוש בקנאביס ואינו רואה צורך לחדול מכך, אך הודה שלא פעל לצורך קבלת היתר רפואי לשימוש.
7. הנאשם התחתן עם המתלוננת זמן קצר לאחר עלייתו ארצה, וכיום כאמור יש להם שני ילדים (בני 19 ו-20). בפני שירות המבחן תיאר הנאשם את מערכת היחסים שלו עם המתלוננת כתקינה, הגם שאישר כי לעיתים השניים חווים לחצים כלכליים משמעותיים ובתקופות אלה הוא נוטה לתוקפנות כלפי המתלוננת. ביום האירוע, כך סיפר הנאשם, הוא הגיע לדירה שתיו ובעת שהחל וויכוח פנה לצאת מהדירה כאשר המתלוננת חסמה את דרכו; משכך הגיב בצורה אלימה והזיז אותה מהדלת (תיאור חלקי בלבד של האירוע).
8. שירות המבחן התרשם אפוא כי הנאשם מצמצם את חומרת מעשיו, מקל ראש בהתנהגותו ומתקשה לבחון את אופייה האלים והפוגעני; והכל תוך העלאת צידוקים לתגובותיו כדרך לגיטימית להתנהלות בזמן קונפליקט. שירות המבחן ציין, כי במסגרת הליכי המעצר נעשה ניסיון לשלב את הנאשם בהליכים טיפוליים, אך הוא התקשה לגייס לכך כוחות. גם במסגרת פגישתו עם שירות המבחן לא הביע הנאשם כל מוטיבציה להיעזר בשירות המבחן, תוך ששלל בעייתיות כלשהי בהתנהלותו. בנסיבות אלה - נוכח ההתרשמות מגורמי הסיכון במצבו של הנאשם (שימוש לרעה בחומרים ממכרים ונטייה לתגובות תוקפניות) ובהיעדר אפשרות לשילוב הנאשם בתוכנית טיפולית (בשל אי שיתוף פעולה מצידו) - ציין שירות המבחן כי אין בידו להמליץ על הארכת תקופת המאסר המותנה.
9. בדיון שנערך בבית המשפט לאחר קבלת התסקיר עתרה ב"כ הנאשם למתן הזדמנות נוספת לנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן. ב"כ הנאשם הדגישה כי כעת מבקש הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, ואף הנאשם עצמו אמר דברים דומים במהלך הדיון והדגיש כי יפעל להסדרת צריכת הקנאביס. עוד ציין הנאשם שכיום הוא ממשיך להתגורר יחדיו עם המתלוננת והילדים. לדיון אף התייבב אחיה של המתלוננת, שציין כי שימש בזמנו כמפקח על הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 10 ואילך). נוכח הצהרות אלה, ולו לפני משורת הדיון, אפשרתי לנאשם הזדמנות נוספת כמבוקש והוריתי על הכנת תסקיר משלים.
10. תסקיר משלים (מיום 11.04.19) נערך לאחר פגישה נוספת עם הנאשם ולאחר ששירות המבחן

הצליח ליצור קשר עם המתלוננת ולשוחח עמה טלפונית. ואולם, על אף הצהרות הנאשם בבית המשפט, הוא אפילו לא ביצע את הבדיקות שאליהן נשלח על-ידי רופא המשפחה אליו פנה. הנאשם אף הוסיף וטען כי אינו מעוניין לפנות לייעוץ פסיכיאטרי ואינו מעוניין בטיפול רפואי.

11. מתוך השיחה עם המתלוננת התרשם שירות המבחן כי היא מנסה להציג תמונה חיובית של מערכת היחסים הזוגית, תוך נטייה לגונן על הנאשם. המתלוננת מסרה, כי בעוד שבעבר נטה הנאשם להתנהגות אלימה כשהיה תחת השפעת אלכוהול, כיום הוא נוטה להשתמש באלימות מילולית בלבד. עוד טענה המתלוננת כי מזה שלושה חודשים נמנע הנאשם לחלוטין משימוש באלכוהול והוסיפה שאינה חשה כל איום מצדו.

12. התמונה שעלתה בפני שירות המבחן, במסגרת התסקיר המשלים, לא היתה אפוא שונה מהותית מהתמונה הקודמת. עם זאת, נוכח העובדה שהנאשם הביע "נכונות ראשונית" להתנקות מסמים ולהשתלב ביחידה לטיפול בהתמכרויות, המליץ שירות המבחן על דחייה קצרה לצורך קידום קליטת הנאשם בטיפול, באם אכן יביע במעמד בית המשפט נכונות לכך.

13. בדיון נוסף בבית המשפט, שנערך לאחר מכן, חזר הנאשם והצהיר כי הוא ישתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 14 ואילך) ובנסיבות אלה ניתנה לו ההזדמנות לעשות כן. דא עקא, שהנאשם חזר להשתמש באופן יומיומי בסמים, לא השתלב בכל טיפול ולא ניסה כלל לקדם את ענייניו במישור הרפואי (בבדיקת שתן שמסר הנאשם נמצאו שרידי קנאביס). זאת ועוד: הנאשם חזר ושלל כל בעייתיות בקשר הזוגי עם המתלוננת. בנסיבות אלה שב שירות המבחן וציין כי אינו יכול לבוא בהמלצה כלשהי בעניינו של הנאשם, לרבות בהקשר למאסר המותנה (ר' בתסקיר המשלים הנוסף, מיום 28.05.19).

ג. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני הצדדים:

14. כראיות לקביעת העונש מטעם המאשימה הגיש ב"כ המאשימה את גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם (ע/1); את גזר הדין שניתן בתיק הקודם (ע/2); ואת התצלומים המתעדים את החבלות שנגרמו בפניה של המתלוננת (ע/3).

15. כעולה מגיליון ההרשעות הקודמות (ע/1), לנאשם שלוש הרשעות קודמות. הרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם היתה בתיק הקודם ועניינה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית נגד המתלוננת, בנסיבות דומות למדי לאירוע בענייננו: באירוע מושא התיק הקודם גידף הנאשם את המתלוננת במילה "זונה" ולאחר מכן תקף אותה במכת אגרוף לפניה. המתלוננת נפלה ארצה ומשניסטה לקום על רגליה הכה בה הנאשם בשנית, בראשה. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלוננת חבלה בדמות אדמומית בלחי ימין.

16. גם בתיק הקודם ניסה בית המשפט (כב' השופט ש' בקר) לסייע לנאשם, אך הלה "דחה למעשה, בשתי ידיו, את ההצעה הטיפולית שהונחה בפניו" (ר' בעמ' 21 לגזר הדין בתיק הקודם). בנסיבות אלה נגזרו על הנאשם, בתיק הקודם, 7 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל עונש מאסר מותנה בחפיפה חלקית, באופן שבסך הכל נדרש הנאשם לשאת 10 חודשי מאסר בפועל. עוד נגזר על הנאשם, בתיק הקודם, עונש של מאסר מותנה בן חמישה חודשים בגין כל עבירת אלימות במשפחה ועונש מותנה בן שלושה חודשים בגין כל עבירת איומים שיעבור במסגרת המשפחה. ב"כ המאשימה הצהיר כי הנאשם

שוחרר מהמאסר שנגזר עליו בתיק הקודם ביום 13.12.14, כך שהעבירות דנא נעברו בתוך תקופת התנאי.

17. בטיעוניו לעונש עמד ב"כ המאשימה על נסיבות החומרה של ביצוע העבירות, תוך שהפנה לתצלומים ע/3 המתעדים את הפגיעות על מצחה, אפה ועינה של המתלוננת. ב"כ המאשימה ציין כי הערך החברתי, שנפגע מביצוע העבירות, הוא ערך ההגנה על שלומו, גופו ושלוות נפשו של אדם, בפרט במסגרת התא המשפחתי. בנסיבות אלה עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין שישה חודשי מאסר בפועל לבין שמונה חודשי מאסר בפועל.

18. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עמד ב"כ המאשימה על נסיבותיו האישיות של הנאשם, תוך התייחסות לתסקירי שירות המבחן. לשיטתו, הגם שנסיבות חייו של הנאשם קשות הן, הוא לא השכיל לנצל את ההזדמנויות הרבות שניתנו לו ולא נרתם כלל להליכים טיפוליים. יתר על כן, הנאשם לא נטל אחריות מלאה על מעשיו ואף ביקש למצוא להם צידוקים.

19. ב"כ המאשימה הדגיש עוד, כי גם בתיק הקודם התחשב בית המשפט בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אך למרות זאת ובהיעדר שיתוף פעולה מצד הנאשם נאלץ לגזור עליו עונש של מאסר בפועל; ואין מנוס מלעשות כך גם בתיק זה. ב"כ המאשימה ציין, כי המתלוננת מגוננת על הנאשם ועקב עמדתה זו גם תוקן כתב האישום לקולה, אך עמדתה זו היא עמדה של אדם מוחלש ועל כן אין להתחשב בה. בסיכומו של דבר עתר ב"כ המאשימה להשתת עונש של מאסר בפועל, בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם (לשיטתו), יחד עם הפעלת המאסר המותנה מהתיק הקודם במצטבר, באופן שבסך הכל ידרש הנאשם לשאת עונש של שנת מאסר בפועל. כמו כן עתר ב"כ המאשימה להטלת עונש מאסר מותנה נוסף.

20. ב"כ הנאשם, מצידה, טענה כל שניתן לזכות מרשה. ב"כ הנאשם עמדה על נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, הטראומות שנגרמו לו בטרם עלייתו ארצה וכן בעיותיו הרפואיות והנפשיות. ב"כ הנאשם הדגישה כי כיום נטל הנאשם אחריות על מעשיו בכך שחדל מלצרוך אלכוהול ואף הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, כך שנחסך הצורך בהעדת המתלוננת ובני משפחה נוספים.

21. ב"כ הנאשם ערה לכך שמרשה אינו מצליח לאסוף כוחות, על מנת להשתלב בהליכים טיפוליים. עם זאת הוסיפה, כי כבר חלפה כשנה וחצי מאז האירוע מושא כתב האישום המתוקן, ללא כל אירועי אלימות נוספים, כאשר עצם העובדה שהנאשם חדל לשתות היא בבחינת הישג. בנוסף, המצב בבית הוא כיום רגוע, כפי שעולה מעמדת המתלוננת, ויש להתחשב גם בכך.

22. לעניין עונש המאסר המותנה הדגישה ב"כ הנאשם כי האירוע מושא כתב האישום אירע ממש בתום תקופת התנאי, באופן שלמעשה רק דחיית מועד נשיאת עונש המאסר בפועל בתיק הקודם הביאה לכך שמדובר בעונש מותנה בר הפעלה, וביקשה להתחשב גם בכך. ב"כ הנאשם ערה לכך שנוכח נסיבותיו של הנאשם - לרבות העובדה שהוא ממשיך בצריכת קנאביס - אין כל אפשרות מעשית להשמתו בעבודות שירות, אך בכל זאת אינה סבורה שבהימנעות מהטלת עונש של מאסר בפועל יהא משום מתן "פרס" לנאשם. לדידה, מדובר בנאשם שנסיבותיו האישיות מיוחדות ויוצאות דופן, והוא נדרש לקנאביס לא להנאה אלא מטעמים רפואיים, גם אם אינו משכיל להסדיר את השימוש מבחינה חוקית. בנסיבות אלה - ותוך הפנייה גם לעמדתה הסולחת של המתלוננת - עתרה ב"כ הנאשם להימנע מהשתת עונש של מאסר בפועל ולהסתפק, במקרה זה על נסיבותיו המיוחדות, בהארכת המאסר המותנה.

23. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר: "**כל מילה מיותרת. אני מצטער, אני מתנצל**" (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 10).

ד. קביעת מתחם העונש ההולם:

24. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיניו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעקרון ההלימה. עוד יתחשב בית המשפט, בהקשר זה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

25. במקרה דנא מדובר באירוע של תקיפת בת זוג, אשר גרמה לה לחבלה ממשית ולוותה באיומים. רבות נכתב בפסיקה - לרבות באסמכתאות שאליהן הפנו ב"כ שני הצדדים - על חומרתן של עבירות האלימות בכלל, ועל חומרתן של עבירות ה"אלימות במשפחה" בפרט. ברי, כי ביצוען של עבירות אלימות במסגרת המשפחה פוגע, ובמידה ניכרת, בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הציבור וההגנה על שלום הפרט - תוך פגיעה בביטחון האדם, במסגרת המשפחה, ב"ביתו מבצרו" - ומכאן הצורך בהחמרה בענישתן. בנוסף, נוכח העובדה המצערת שיש עדיין הרואים באלימות במסגרת המשפחה התנהלות לגיטימית-כביכול - כפי שהדברים באו לידי ביטוי אף בדברי הנאשם לשירות המבחן בענייננו (ר' בפסקה 8 דלעיל) - האינטרס הציבורי מחייב ענישה מחמירה על מנת להבהיר לכל, ובאופן מוחשי, את הפסול והחומרה שבתופעת האלימות במשפחה.

26. בנסיבות אלה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע את מתחם העונש ההולם במקרה זה בין חודשיים מאסר בפועל לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

ה. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

27. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

28. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם 3 הרשעות קודמות והוא אף ריצה בעבר, בגין התיק הקודם, עונש של מאסר בפועל. נתון זה הוא בעל משמעות מהותית, שכן ניתן ללמוד ממנו כי עסקינן בנאשם החוזר ומבצע עבירות. זאת ועוד: לא מדובר במקרה בו עומד הנאשם בפעם הראשונה בפני עונש של מאסר בפועל, וכפועל יוצא מכך אין מקום להתחשבות, הננקטת בנסיבות המתאימות, כלפי מי שעומד לראשונה בחייו בפני עונש מאסר. לבסוף, נגד הנאשם גם תלוי ועומד עונש של מאסר מותנה מהתיק הקודם - בגין עבירת תקיפה זהה, כלפי אותה המתלוננת - שאף בו לא היה כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות דומות.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע הן בנאשם והן במשפחתו, ויש להתחשב בנתון זה.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. בכך חסך הנאשם מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. נסיבות אלה, ובמיוחד הוויתור על העדת המתלוננת, יש לזקוף לזכותו של

הנאשם.

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - נסיבות חייו של הנאשם, יליד שנת 1967 (כבן 52 שנים כיום), הן יוצאות דופן וקשות. הנאשם נולד וגדל בסוריה, וכאמור חווה התנסויות קשות טרם עלייתו ארצה. בנוסף, הנאשם סובל כיום מבעיות רפואיות שונות, הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי. עם זאת, הנאשם דחה שוב ושוב את ההזדמנויות שניתנו לו להשתלב בהליכי טיפול ושיקום.

39. מכלול הנסיבות והשיקולים הנ"ל מלמד כי במקרה זה נסיבות הקולה ונסיבות החומרה שוות בחומרתן, ועל כן יש לגזור את עונשו של הנאשם במחצית מתחם העונש ההולם. אני גוזר אפוא את עונשו של הנאשם, ברכיב הענישה של מאסר בפועל, לחמישה חודשי מאסר בפועל.

30. נסיבות חייו הקשות והמורכבות של הנאשם מצדיקות בהחלט הושטת-יד מצד בית המשפט, על מנת לסייע לנאשם ולעזור לו להשתקם ולשנות את דרכיו. ואכן, כך נעשה הן על-ידי מותב זה והן על-ידי המותב בתיק הקודם, תוך שניתנו לנאשם כמה וכמה הזדמנויות לשתף פעולה עם שירות המבחן ולהשתלב בהליכי טיפול ושיקום. ואולם כאמור - ולמרבה הצער - דחה הנאשם שוב ושוב את היד המושטת לעזרה. הגם שהנאשם הצהיר מילולית על התחייבות להשתתפות בהליכי טיפול ושיקום, בפועל הוא נמנע מלעשות דבר ואף חזר לשימוש יומיומי בסמים. בנסיבות אלה נמנע שירות המבחן - באופן יוצא דופן יחסית - מלבוא בהמלצה כלשהי בעניינו של הנאשם, לרבות בהקשר להפעלת מאסר המותנה.

31. יתר על כן, וזהו אולי ההיבט הבעייתי ביותר בכל התנהלות הנאשם: לא זו בלבד שהנאשם אינו משכיל להתגבר על הרגליו הפסולים ולהשתלב בהליכי טיפול, ולא זו בלבד שהוא מצמצם את מהות מעשיו ואת חומרתם - אלא שבפועל הנאשם אף סבור שהתנהלותו האלימה כלפי המתלוננת, במישור הפיזי ובוודאי במישור המילולי, היא התנהלות סבירה ולגיטימית. היבט זה שב ועלה בכל תסקירי שירות המבחן ולרקעו נמנע שירות המבחן מכל המלצה בעניינו של הנאשם. היבט זה אף מסביר מדוע נמנע הנאשם מלהשתלב בכל טיפול (שהרי הוא סבור שאין לו בעיה כלשהי הטעונה טיפול) ומדוע במקרה דנא שב הנאשם וביצע עבירות דומות חרף מאסר מותנה התלוי ועומד נגדו.

32. לעניין עונש המאסר המותנה, התלוי ועומד נגד הנאשם, לא מתקיימות אפוא כל נסיבות מיוחדות העשויות לאפשר חריגה מהכלל שבדין, שלפיו עונש מאסר מותנה יופעל ובמצטבר לעונש מאסר בפועל הנגזר על הנאשם; ולמעשה ההיפך הוא הנכון. למרבה הצער, עסקינן בנאשם המבכר את צרכיו - בין בפריקת אלימות ובין בצריכת סמים - על פני צרכי זכויות הזולת, לרבות האדם הקרוב אליו ביותר, דהיינו אשתו. לפיכך יש צורך של ממש להבהיר לנאשם הבהר היטב כי המתלוננת אינה בבחינת "שק חבטות" לפריקת כעסיו ותסכוליו, בכל פעם שהוא נתקל בקשיים כלכליים כאלה או אחרים. יתר על כן, אך מובן הוא כי הימנעות הנאשם מלהשתתף בהליכי הטיפול והשיקום שהוצעו לו - בניגוד להצהרותיו המילוליות בבית המשפט - אינה יכולה בשום אופן לשמש כעילה לחריגה לכך קולה ולזכותו ולהימנעות מהטלת כל ענישה ממשית עליו.

33. בנסיבות אלה אני קובע כי עונש המאסר המותנה, שהוטל על הנאשם בתיק הקודם, יופעל ובמצטבר לעונש המאסר בפועל הנגזר בזה על הנאשם. עם זאת, בהתחשב בטיעון ב"כ הנאשם אודות כך שעסקינן במקרה בו העבירה מפעילת-התנאי נעברה לקראת תום תקופת התנאי, אני קובע - ולו לפני משורת הדין - כי ההצטברות תהיה חלקית בלבד.

34. לבסוף יש להעיר עוד, לעניין העונש המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם, כי ב"כ שני הצדדים התייחסו בטיעוניהם רק לעונש המאסר המותנה (בן חמישה חודשים) שנגזר בתיק הקודם בגין עבירות אלימות במשפחה, הגם שבמקביל נגזר גם עונש מותנה (בן שלושה חודשים) בגין עבירות של איומים, שאף הוא בר הפעלה נוכח הרשעת הנאשם בעבירת איומים כלפי המתלוננת. יחד עם זאת, מן ההגינות כלפי הנאשם היא להפעיל את שני העונשים כאחד (בחופף האחד לשני), שכן מדובר בעונשים שהוטלו באותו גזר דין.

ו. סוף דבר:

35. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 5 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (מיום 01.11.17 ועד ליום 13.12.17).

(ב) המאסר המותנה בן 5 חודשים, והמאסר המותנה בן 3 חודשים, שנגזרו על הנאשם בת"פ 42923-04-12 **מדינת ישראל נ' י"א**, בבית משפט השלום בתל-אביב, מופעלים בחופף זה לזה ובהצטברות חלקית (של 3 חודשים) לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף-קטן (א) דלעיל - באופן שבסך הכל **יישא הנאשם עונש של 8 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו.**

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו בבית המעצר ניצן, או במקום אחר שייקבע שירות בתי הסוהר, ביום 18.08.19 עד השעה 10:00.

ב"כ הנאשם תתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336, על מנת להבטיח עריכת "מיון מוקדם" לנאשם אשר יקל על קליטתו בבית הסוהר.

(ג) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, ז' תמוז תשע"ט, 10 יולי 2019, במעמד הצדדים.